

100 Anys. Casa **Amèrica Catalunya**

DOSSIER DE PREMSA

BRASIL. TERRA PROMETIDA

fotografia contemporània brasilera

Inauguració:

Dijous 24 de maig 2012, a les 20:00 hores

I només del 21 al 26 de maig, videoprojecció de Roberta Carvalho al carrer (Còrsega amb Rambla Catalunya, a Barcelona)

Període d'obertura:

Fins el 26 d'octubre de 2012.

De dilluns a divendres, de 10h a 14h - de 16h a 20h

Lloc:

Casa Amèrica Catalunya, c/Còrsega 299, entresòl, 08008 Barcelona

Entrada gratuïta.

Més informació:

www.americat.cat

Contacte de premsa:

premsa@americat.cat

tel. 00.34.93.238 06 61

PRESENTACIÓ

Brasil ja és una de les primeres potències mundials. I encara pot créixer molt més. Grans ciutats i infraestructures, recursos naturals i força laboral, són el punt de partida d'un grup d'artistes que ofereixen la seva visió del que ha fet de Brasil la terra promesa.

Brasil. Terra Prometida, és una mostra de Casa Amèrica Catalunya comissariada pel fotògraf i agitador cultural latà Cannabrava. Quatre artistes interpreten amb diferents canals visuals el que consideren "una campanya mundial d'amor per Brasil", en paraules del seu comissari.

"De la nit al dia deixem de ser únicament la terra de les mulates, el futbol, la violència, la samba, la suor i la cervesa, per convertir-nos en la terra promesa, una cosa així com la cinquena economia mundial, la nació verda, la seu de la Copa del 2014 i de les Olimpíades del 2016", explica latà Cannabrava.

Diferents artistes interpreten aquesta terra promesa. Per Cláudia Jaguaribe és Dr. Jekyll i Mr. Hyde sempre abraçats; per Cássio Vasconcellos és una gran congestió; Dimitri Lee reordena el paradís –¿o serà l'infern?- mentre que Roberta Carvalho posa l'ull espia en aquest conte de fades contemporani.

En conjunt, els quatre artistes convidats fan un exercici de contrucció de la realitat, reorganitzant els elements dels nostres paisatges.

Amb *Terra Prometida*, el comissari brasiler latà Cannabrava ens ofereix una visió panòptica, gràcies a la qual podem recórrer quatre mirades artístiques molt diferents sobre una mateixa idea: aquella terra promissòria, carregada de prosperitat, possibilitats, creixement i, sobretot, futur en què s'està transformant el Brasil. És la visió de Marta Nin, directora de Cultura y Exposiciones de Casa Amèrica Catalunya. "Un país que està aconseguint l'encara més difícil en canviar el seu propi imaginari. Des d'una ironia latent, Cannabrava teixeix un recorregut visual per aquell creixement superlatiu amb el propòsit de mostrar-nos-en els dubtes, discursos, desequilibris, harmonies, contradiccions i presents", diu la coordinadora general de la mostra.

En aquesta exposició, Casa Amèrica Catalunya té la magnífica possibilitat de sumar els treballs d'artistes de la fotografia contemporània brasilera com ara Cláudia Jaguaribe (2 sèries, 8 obres), Cássio Vasconcellos (4 obres) i Dimitri Lee (4 obres). A aquests autors, Cannabrava hi suma una quarta artista visual novell: Roberta Carvalho (2 vídeos i 1 instal·lació al carrer, aquesta només del 21 al 26 de maig).

Marta Nin descriu així les obres de *Brasil. Terra Prometida*: "De la mà de Jaguaribe viatjarem per unes megalòpolis multiplicades fins a l'infinit que aconsegueixen transmetre'ns serenitat i no pas asfíxia. Amb Vasconcellos sobrevolarem paisatges llunyans dimensionats a un nivell de detall tan increïble que arriba a provocar-nos dubtes sobre la veracitat de la visió. Amb Lee ens sotmetrem a un calidoscopi mediambiental fragmentat i bell només en la seva totalitat. Amb Carvalho descobrirem la inquietud que pot provocar-nos una mirada ancestral sobre allò que és propi".

Per a reflexionar sobre tot això a Casa Amèrica Catalunya celebrarem unes jornades de debat del 21 al 24 de maig. Sociòlegs, arquitectes i empresaris debatran sobre el mite del Dorado. L'exministre de Desenvolupament Social i Lluita contra la Fam al Brasil Patras Ananias de Sousa i l'escriptor Paulo Lins, entre d'altres, debatran sobre la força d'aquest país. El medi ambient i l'urbanisme seran altres temes destacats d'aquestes jornades, que acabaran amb la visió personal dels artistes participants a l'exposició. La mostra es podrà visitar fins el 26 d'octubre.

latã Cannabrava

Comissari

Quan el president nord-americà es va referir al nostre expresident obrer Luis Inácio Lula da Silva amb les paraules «this is the guy», ja feia temps que havia començat el que avui podem anomenar campanya mundial d'amor pel Brasil. De la nit al dia deixem de ser únicament la terra de les mulates, el futbol, la violència, la samba, la suor i la cervesa, per convertir-nos en la terra promesa, una cosa així com la cinquena economia mundial, la nació verda, la seu de la Copa del 2014 i de les Olimpíades del 2016. Utilitzant un fragment de la cançó *Fado Tropical* de Chico Buarque, jo en diria: «Ai, aquesta terra encara aconseguirà complir el seu ideal: un dia esdevindrà un immens Portugal», però he considerat important analitzar com veuen alguns artistes aquesta terra promesa sense prejudicis ni sofriments, amb l'extrema agudesa i la fina ironia indispensables per generar un debat. Com la terra promesa que mostra Cláudia Jaguaribe: Dr. Jekyll i Mr. Hyde sempre abraçats. La terra promesa de Cássio Vasconcellos, que defineix el Brasil com una gran congestió. La terra promesa de Dimitri Lee, que reordena el paradís –o n'hauriem de dir infern? Mentrestant, Roberta Carvalho posa l'ull que espia aquest conte de fades contemporani.

Els quatre artistes convidats tenen en comú l'exercici de la realitat construïda. A partir d'imatges dels seus propis arxius o de fotos que són produïdes tan sols com un primer pas del que després serà una imatge resignificada, reorganitzen els elements dels nostres paisatges i d'aquesta manera generen –sigui per la repetició, per la comparació o fins i tot per la superposició d'aquestes *layers* que configuren ciutats com Rio i São Paulo– imatges que són molt més que el reflex del que és la terra promesa que no el que l'escena davant de l'ull nu ens pot oferir.

Que potser no seria el Rio de Janeiro de Cláudia, amb tots els seus plans estranyament *fakes*, més Rio de Janeiro que mai? Ens enorgullim de la nostra grandesa mentre Cássio ens posa davant el megatrànsit, tan quotidià per als brasilers, i encara ens fa trepitjar al poble! Dimitri aposta pel caos com a únic resultat possible d'aquest calder que és el Brasil i la jove Roberta ens situa davant la naturalesa més pura, un rostre en un arbre.

Marta Nin

Directora de Cultura i Exposicions

Casa Amèrica Catalunya

Segons alguns gurus de la fotografia, el segle XXI serà el segle de la fotografia gasosa. De moment sabem que, sens dubte, és el segle de les economies inflamables.

Des d'una zona euro pastura de les flames inquisitorials dels mercats, una llum s'obre camí en la nostra retina per confiar-nos el secret: els miracles encara existeixen. I els trobem més enllà de l'Atlàntic.

Amb *Terra Prometida*, el comissari brasiler latã Cannabrava ens ofereix una visió panòptica, gràcies a la qual podem recórrer quatre mirades artístiques molt diferents sobre una mateixa idea: aquella terra promissòria, carregada de prosperitat, possibilitats, creixement i, sobretot, futur en què s'està transformant el Brasil. Un país que està aconseguint l'encara més difícil en canviar el seu propi imaginari. Des d'una ironia latent, Cannabrava teixeix un recorregut visual per aquell creixement superlatiu amb el propòsit de mostrar-nos-en els dubtes, discursos, desequilibris, harmonies, contradiccions i presents.

En aquest catàleg i la seva exposició corresponent, Casa Amèrica Catalunya té la magnífica possibilitat de sumar els treballs d'artistes de la fotografia contemporània brasilera com ara Cláudia Jaguaribe, Cássio Vasconcellos i Dimitri Lee. A aquests autors, Cannabrava hi suma una quarta artista visual novell: Roberta Carvalho.

De la mà de Jaguaribe viatjarem per unes megalòpolis multiplicades fins a l'infinit que aconsegueixen transmetre'ns serenitat i no pas asfíxia. Amb Vasconcellos sobrevolarem paisatges llunyans dimensionats a un nivell de detall tan increïble que arriba a provocar-nos dubtes sobre la veracitat de la visió. Amb Lee ens sotmetrem a un calidoscopi mediambiental fragmentat i bell només en la seva totalitat. Amb Carvalho descobrirem la inquietud que pot provocar-nos una mirada ancestral sobre allò que és propi.

Existeix una Terra Promesa. Aquell indret físic, líquid, sonor i gasós és al Brasil. I és per als mateixos brasilers, ciutadans d'un continent en ebullició constant. Passin i vegin.

Col·lectiu

Cássio Vasconcellos

Visió panòptica, per Nelson Brissac

La panoràmica és una de les formes més acabades de la visió panòptica. Veure-ho tot. Avui dia, però, la visió que se suposa abastadora solament posa en evidència la problemàtica de capturar les grans dimensions dels paisatges metropolitans. La mirada registra únicament escenes d'abast limitat, circumscrites pels obstacles, orientades a partir de l'experiència immediata. La complexitat i la fragmentació del món globalitzat no són més accessibles per a la percepció individual.

En un moment en què les imatges per satèl·lit, capaces d'apropar i allunyar de manera cada vegada més precisa porcions del territori urbà, ens prometen una captura de la seva configuració i dinàmica, Cássio Vasconcellos descompon l'estructura de la perspectiva panoràmica, la forma bàsica de la imatge fotogràfica del paisatge urbà, per emfatitzar que aquesta percepció és el resultat de dispositius d'anàlisi i reflexió.

Col·lectiu sembla portar més enllà aquests principis relatius a la imatge contemporània, radicalitzant el procediment del collage. La qüestió del conjunt és fonamental en la teoria del coneixement. Què fa que coses diferents entre elles es mantinguin juntes? Allò que aporta cohesió a un conjunt heterogeni no és la seva forma, una geometria, sinó la presència de propietats comunes a causa de les relacions existents entre les seves parts. La creació d'un patró per variació, el sorgiment de la diferència per reiteració. La redundància, que el sentit comú solament entén com una forma de repetició, és constitutiva de tota gramàtica, de tot nivell d'organització. Per això, per a Deleuze la repetició no es redueix a la identitat mecànica, serial, sinó que provoca un desplaçament, un canvi de ritme, que genera la diferència.

D'aquesta manera, *Col·lectiu* actualitza la ruptura modernista amb la perspectiva panoràmica. El mural s'amplia en sentit apaïsat precisament gràcies a la seva planarietat. L'espai s'estén de manera lateral, i tot el moviment es conté en el plànol. El procés de construcció d'un paisatge planar, purament plàstic, està en l'essència de la pintura moderna: n'hi ha prou de recordar els escrits de Merleau-Ponty sobre Cézanne. És la fenomenologia que, de fet, estipularia les condicions de la percepció al món modern: la visió deambulante, que es desplaça lateralment, en paral·lel a la superfície planar del quadre. Que potser no és així, «amb els peus», que contemplem *Els nenúfars* de Monet i les escultures de Richard Serra?

Doncs el mosaïc fotogràfic es basa en aquest dispositiu de mobilització de l'observador, de desplaçament del punt de vista. El quadre fotogràfic clàssic normalment funciona com un motlle, formatant la composició del paisatge. Aquí, per contra, l'obra funciona per modulació, tot engendrant una superfície que es configura en variació contínua.

Els paisatges urbans perden amplitud i profunditat. Carrers, façanes i cel tendeixen a constituir superfícies geomètriques que es juxtaposen, l'una al costat de l'altra. La visió és cada vegada més frontal. El paisatge es compon de l'articulació de plans disjuntius, que es van desdoblant en la superfície de la imatge. L'enquadrament retalla i compon fragments d'elements arquitectònics. N'hi ha prou amb un entrellaçament de patrons abstractes per construir la ciutat.

Exerianes

Dimitri Lee

Contorcionisme de la imatge, per Arnaldo Antunes

Una vegada, el productor Chico Neves, amb qui he treballat en alguns discos, em va expressar una curiositat que tenia (i que li agradaria representar d'alguna manera): com t'imaginaries un so, com el de l'aigua, escorrent-se en remolí per un desguàs?

El desig d'alterar la percepció d'allò que anomenem real (o normal) sempre ha estat un impuls per a les manifestacions artístiques, des de les pintures rupestres fins a les animacions en 3D. La modernitat ha donat a aquest desig trets més definits, a més de la il·lusió de recrear el món exterior amb fidelitat fisionòmica.

Una mica d'aquesta inquietud expressiva apareix ara, armada de nous mitjans, en les *Exerianes* de Dimitri Lee: com seria si el que veiem es contorsionés sobre si mateix trastornant totes les nocions de proporció, profunditat i perspectiva a les quals estem habituats?

Una de les bel·leses d'aquest treball consisteix a no entendre bé com es va fer. El resultat vertiginós se suma al misteri de la seva realització, molt ben acabada. Dimitri no té por de la tecnologia. I utilitza l'arsenal digital al servei del somni, la màgia, l'alteració dels sentits.

En una època en què sobren recursos seductors i falten respostes del llenguatge adequades a aquests recursos, Dimitri aconsegueix utilitzar els efectes de manera procedent, per potenciar-ne la creació, amb el descobriment d'un nou repertori visual.

Agosarat en l'ús assumit dels filtres, efectes, fusions, distorsions, arranjaments; fa que les imatges es dobleguin i desdobleguin sobre si mateixes, com a material emmotllable. Les fotos, deformades en corbes, semblen guanyar volum. I el volum suggereix moviment.

Les diferències de color i textura s'amenitzen amb la finalitat de crear la il·lusió de continuïtat. En la distància, sembla un tot amorf en què les parts es fonen i confonen, duplicant-se en cruïlles de la seva pròpia matèria. Però quan ens hi aproximem, els detalls revelen múltiples variacions, com un infinit que no es repeteix però que retorna transformat, sempre nou.

Aquesta és la principal diferència d'aquest treball, en relació amb les simetries especulars d'Escher. Per això, a més de la referència explícita, en el seu títol, a la font d'inspiració d'Escher, també hi ha la no menys explícita subversió d'aquesta relació en nomenar-les *Exerianes*, amb *x* en comptes de *sch*.

Aquí hi ha l'*x* de la qüestió —en els fotomuntatges de Dimitri no hi ha simetria, geometria, emmirallament. La suggestió de l'ona que es contorsiona sobre si mateixa i la uniformització del color en suggereixen la repetició cíclica, però una mirada atenta percep que, en la majoria d'aquestes peces, tota la imatge difereix, de dalt a baix, d'un costat a l'altre, en contínua transformació.

També les podríem considerar heraclitians: «Tot flueix, tot canvia, res no queda.» «Mai no ens banyem dues vegades en les aigües del mateix riu.» «Tot es transforma.» «En el cercle es confonen el principi i la fi.» «El camí cap amunt i el camí cap avall són un únic camí.»

A dalt i a baix; nord, sud, est i oest; forma i contingut —es barregen, en excés de la mateixa matèria, que es multiplica en la seva diversitat i sembla voler vessar cap a l'exterior dels límits de l'enquadrament.

Imatges movedisses, sense centre i sense cantons. Paisatges privats del límit d'un horitzó. Infinites. Rius que flueixen. Corbes de Moebius.

Aquestes escenes, en el seu contorsionisme, acaben suggerint altres sentits: garrafes de plàstic PET acumulades que semblen burilles de cigarret en un cendrer (*Pets*); ulls repetits que semblen formar una cua de paó (*Ulls*); edificis que s'assemblen a joguines per muntar (*Edificis*); les gallines que s'amunteguen i suggereixen una gespa, una catifa, la superfície d'un peluix (*Pollastres*); teixits estampats que semblen bitllets espargits (*Estenedor*).

O, de vegades, el procés acaba per revitalitzar l'objecte fotografiat mateix, creant-hi una relació isomòrfica: en *Compres*, l'accentuació de les fusions crea un simulacre de la transparència mateixa dels aparadors. Ja en *Rupestre*, els canvis es tornen imperceptibles, ressalten l'opacitat de la superfície allunyada. Les diferents direccions del rastre del temps i del vent en la textura de la pedra contrasten amb els dibuixos humans que hi ha sobre ella. En *Ferralleria*, la il·lusió de moviment del collage sembla retornar a la ferralla abandonada el seu passat dinàmic. I l'absència de cel en un horitzó accentua, en *Edificis*, l'absència de límit delirant d'una metròpolis com a São Paulo.

Qualsevol cosa (pobra o noble, micro o macro, pedra, terra, au, tela, edifici, botiga, escombraries) pot ser matèria primera per a la mirada polifacètica de Dimitri Lee: forma nova per als objectes del món: transforma.

Entre monts
Amor concret
Claudia Jaguaribe

Retorn, la sembra, per Mauricio Lissovsky

Les tensions entre permanència i canvi són a l'origen de tot paisatge, a l'origen de la cerca d'aquesta amalgama de temps i espai que nosaltres acostumem a anomenar Lloc. Per tant, hi ha llocs que busquem en l'esdevenir-espai del temps (i a aquests aspectes els anomenem *estrats*) i hi ha llocs que busquem en l'esdevenir-temps de l'espai (i a aquests aspectes els anomenem *jornades*). El paisatge que ara contemplem és tot el que ens queda d'aquesta expectativa. Són les restes d'un món en el qual la durada de l'espera ha clavat les dents.

En cada fotografia podem observar el gest de la invocació d'aquest lloc que està per arribar: de vegades acull forces de transformació de la cultura i de la naturalesa; altres vegades retorna la lluentor a l'eternitat esvaïda. La producció fotogràfica contemporània ens ha ajudat a entendre més bé alguns gestos, alguns aspectes de restitució i acolliment que ens ofereixen els estrats i les jornades: sedimentació i catàstrofe, exili i retorn.

Certs paisatges-estrats sedimenten plàcidament, en un sol lloc, tots els esdeveniments de la història; d'altres fan resplendir en el rostre del món la careta de la seva brutal mutació. Algunes jornades ens transporten a un paisatge exiliat, a deserts retallats per camins que ens porten no se sap ben bé on, mentre que altres ens retornen la terra llaurada. Aquesta segona jornada és la del retorn, i de la sembra. La mà que retorna ara és plena. No torna el palmell vers si mateixa, a la recerca de les línies del seu destí, sinó que escampa allò que en el viatge ha portat amb ella, recobreix el cos de la terra.

La sembra dels camps s'oposa al gest de qui s'exilia, de qui busca la terra perduda en el propi palmell de la mà buida. Com qui retorna, Cláudia Jaguaribe ha obert la mà i suaument ha sembrat faveles pels monts de Rio de Janeiro (dic *suaument* perquè mai aquests monts no han estat menys «escarpats»).

Fins on arriba la vista, sobre la terra fèrtil, els brots acaben de sorgir.

Roberta Carvalho

Simbiosi, per Mariano Klautau Filho

Roberta Carvalho projecta grans imatges –rostres i cossos aparentment immòbils– sobre el volum del fullatge dels arbres. Fins aquí no sembla que hi hagi res que diferenciï el seu treball de les grans projeccions d'imatge creades per la publicitat o fins i tot per altres artistes contemporanis que es dediquen a aquest mitjà. Allò que defineix la singularitat del seu treball és un conjunt d'elements subtils que comença amb l'observació de l'espai urbà i el seu paisatge arbori; s'estén en la comprensió de la presència i del flux dels transeünts i habitants d'aquell determinat lloc, i s'amplia amb l'ús de la tècnica i l'elecció de les imatges que es projectaran. El treball es desdoblega en accions i experiències, en procés continu, que es configuren com a intervenció urbana, en la qual hi ha en joc art, naturalesa i cultura. En aquest joc, l'artista cerca en el terme provinent de l'ecologia –*simbiosi*– la base de la seva experiència d'unió de dues matèries diferents, de la «... relació mútuament avantatjosa entre dos o més organismes vius d'espècies diferents. I és d'aquesta forma que la simbiosi, aquí proposada, es produeix. Dos ens: imatge i naturalesa, en què la naturalesa és hoste de l'art, i crea amb ell un nou ser, un UN», declara l'artista.

Les imatges projectades són, la gran majoria, rostres amb una immobilitat constant que es trenca sobtadament per lleus moviments dels ulls o del cap. El retrat gegant suspès al cim del arbre de sobte es mou i sorprèn l'atenció del transeünt. Tota la volumetria de l'arbre és absorbida, i el rostre adquireix una tridimensionalitat que n'incorpora la forma. Els ulls immensos de l'arbre ens observen. El paisatge ens contempla, actua sobre nosaltres posant en joc una situació més complexa: la idea d'arbre com a cultura, i no únicament com a naturalesa. L'arbre urbà forma part d'un projecte de cultura, un projecte urbà. En aquest sentit, la relació proposada pel treball es donaria entre imatge, cultura i paisatge, i en ella la naturalesa seria un concepte en crisi.

També està en crisi el suport de la imatge, així com la mateixa fotografia: estàtica i en moviment; matèria i no-matèria; dins i fora de la galeria. Les dualitats o ambigüitats materials del treball de Roberta permeten al públic tenir diferents qualitats d'aprensió. Les grans projeccions en l'espai es transformen també en fotografies com una espècie de *performance* que, en la materialitat del suport en paper fotogràfic, crea una narrativa en procés en la paret de la galeria. Les escultures de llum sorgeixen en el temps de l'acció, tot i que es transformen en la suposada fixesa de la imatge fotogràfica ja com a paisatge reinventat per la cultura tecnològica. Experimentem davant d'aquests éssers gegantins, amb els seus breus moviments, la sensació dels ràpids records que a poc a poc es van constituint en la durada més llarga de la memòria.

Fitxa tècnica:

Iatã Cannabrava. Comissari
Marta Nin. Coordinació general
Pedro Strukelj. Coordinació de l'exposició
Luciana Rocha. Assistent de comissari
Irene Paris B. de Holanda. Coordinació editorial
Elohim Barros. Projecte gràfic
Nuria Riambau. Traducció
Impressionart. Impressió
Toño Sáinz. Il·luminació
Codi-AV. Producció audiovisual

Fitxa de les obres:

CÁSSIO VASCONCELLOS

É NÓIS

300 CM X 350 CM

A PRAIA

160 CM X 330 CM

COLETIVOS

180 CM X 581 CM

MÚTIPLIO

98,1 CM X 150,7 CM

DIMITRI LEE

FRANGOS

68,5 CM X 160 CM

SÈRIE: EXERIANES

COMPRAS

68,5 CM X 160 CM

SÈRIE: EXERIANAS

PRÉDIOS

68,5 CM X 160 CM

SÈRIE: EXERIANES

PETS

68,5 CM X 160 CM

SÈRIE: EXERIANES

CLAUDIA JAGUARIBE

MORRO DOIS IRMÃOS

80 CM X 188 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

COPACABANA

80 CM X 188 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

SÃO PAULO I

147 CM X 140 CM

SÈRIE: AMOR CONCRETO

SÃO PAULO II

147 CM X 140 CM

SÈRIE: AMOR CONCRETO

SÃO PAULO III

147 CM X 140 CM

SÈRIE: AMOR CONCRETO

MARIANA E AMIGA

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

MENINA DA LAJE

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

PAVÃOZINHO

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

ROCINHA

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

PÃO DE AÇÚCAR

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

MENINO XADREZ

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

MORRO SANTA MARTA

130 CM X 80 CM

SÈRIE: ENTRE MORROS

ROBERTA CARVALHO

ARTE E NATUREZA NA AMAZÔNIA Nº 1 (instal·lació al carrer –a Còrsega amb Rambla Catalunya, Barcelona- només del 21 al 26 de maig)

PROJEÇÃO EM COMBÚ, PA

SÈRIE: SYMBIOSIS

SYMBIOSIS Nº 6

PROJEÇÃO EM SUZANO, SP

SÈRIE: SYMBIOSIS

À MARGEM Nº 3

PROJEÇÃO EM SOROCABA, SP

SÈRIE: SYMBIOSIS

Biografies dels artistes

Cássio Vasconcellos

Cássio Vasconcellos va començar a treballar com a fotoperiodista per la revista IstoÉ, per al periòdic Folha de S. Paulo i per a l'Editora Abril. El 1990 va començar a fer fotografies publicitàries per a l'agència DPZ Propaganda, i posteriorment va muntar un estudi propi i es va especialitzar en fotografia aèrea. El 1995 va rebre el Premi Nacional de Fotografia de la Fundação Nacional de Arte - Funarte; el 1999 va rebre el Premi J. P. Morgan de Fotografia, i el 2001 el Premi Porto Seguro de Fotografia.

Dimitri Lee

Autodidacta, Dimitri Lee va començar la seva carrera treballant com a assistent als estudis de l'Editora Abril el 1978. El 1981 va muntar un estudi propi i va començar a treballar per a les principals agències de publicitat del Brasil. El 2000 va començar a utilitzar el format panoràmic en projectes d'expressió personal.

Claudia Jaguaribe

Claudia Jaguaribe va estudiar Història de l'Art a la Universitat de Boston. El seu treball es caracteritza per una intensa recerca plàstica que utilitza diferents formats (fotografia, video, internet). Les seves imatges reflexionen al voltant del món contemporani. Ha exposat al Kennedy Center - Washington, al MAM - Rio de Janeiro i São Paulo, a l'Instituto Tomie Otake e Paço das Artes. Ha participat en diferents fires d'art com Arco a Espanya, Miami Basel als EUA i SP Arte al Brasil.

Roberta Carvalho

Artista visual, dissenyadora i productora cultural. Roberta Carvalho va estudiar arts visuals a la Universidade Federal do Pará. Treballa en l'àmbit de la imatge i el videoart. Ha guanyat diversos premis, entre els quals el Premi Diário Contemporâneo (2011), el 2º Gran Premi de Salão Arte Pará (2005), la Menció d'Honor al Salão de Pequenos Formatos (2006), o bé el Premi Microprojetos (2010) de Funarte. És editora i fundadora de la Revista Não-Lugar - Arte e Cultura Contemporânea.

ACTIVITATS RELACIONADES AMB L'EXPOSICIÓ

Brasil, un futur en present. Del 21 al 24 de maig de 2012

Casa Amèrica Catalunya organitza aquestes jornades per apropar-nos a l'evolució que experimenta Brasil d'uns anys ençà.

Sisena potència mundial, les grans possibilitats de creixement del Brasil fan que la inversió estrangera consideri aquest país com una opció prioritària. Les polítiques impulsades han arraconat la fam i han aconseguit l'augment de la classe mitjana i millores evidents en el camp de l'educació.

Grans ciutats i infraestructures, i recursos naturals i economia, esdevenen dos dels actuals eixos de reflexió. En aquest context sorgeix la visió dels artistes, atents al presumpte miracle sobtat que, d'un dia per l'altre, converteix el Brasil en la terra promesa.

Més informació a www.americat.cat

PROGRAMA

Dilluns 21, 19.30h

Torna el mite del Dorado?

Brasil escala posicions en el rànquing de les potències mundials de manera constant. Tot i el fre experimentat l'any passat a causa de la inflació i els efectes de la crisi internacional, la seva economia va créixer un 2'7% (7'5% el 2010) i ja ocupa el sisè lloc en el llistat de les potències mundials. Les seves grans possibilitats de creixement fan que la inversió estrangera consideri el país com una de les seves opcions prioritàries. Moltes empreses d'aquí veuen el gegant brasiler com una magnífica oportunitat de negoci. De fet, Espanya ja és el tercer inversor del món al Brasil.

- **Flávio Carvalho**, sociòleg i antropòleg, coordinador del Col·lectiu Brasil Catalunya (2007-2011).
- **Ramon Térmens**, president de Taurus, grup amb presència al Brasil des de 2002 a través de la marca Mallory, filial que és en període de plena expansió.
- **Fermin Vázquez**, arquitecte, fundador de l'Estudi b720, amb oficines a São Paulo i Porto Alegre.

Modera: **Javier Mirallas**, president de la Cambra de Comerç Brasil – Catalunya.

Dimarts 22, 19.30h

La força d'un país – continent

Les polítiques impulsades al Brasil en el decurs dels darrers anys han aconseguit, entre d'altres resultats, l'augment de la classe mitjana i dels que s'integren a l'economia formal, així com fer minvar l'índex de desocupació juvenil en un 50% i aconseguir millores evidents en el camp de l'educació, tot i que encara resta força camí per recórrer en aquest aspecte. D'altra banda, en aquests moments es considera que en el país ja no es passa gana i s'intenta millorar la qualitat de vida de la població que viu en condicions precàries. Brasil creix i avança en tots els sentits i això accentua encara més l'asimetria de poder que hi ha entre aquest país – continent i els seus veïns llatinoamericans.

- **Tânia Márcia Baraúna**, doctora en Educació i Societat per la UAB, investiga sobre la tasca de la Pedagogia de l'Oprimat desenvolupada per Paulo Freire.
- **Patrus Ananias de Sousa**, ministre de Desenvolupament Social i Lluita contra la Fam durant el mandat del president Lula da Silva (2004 – 2010).
- **Alfredo Valladão**, professor de Ciències Polítiques a la Paris School of International Affairs.
- **Paulo Lins**, escriptor i guionista, professor de la Universitat Federal de Rio de Janeiro, autor de la novel·la *Ciutat de Déu*.

Modera: **Pep Valenzuela**, sociòleg i polític amb experiència professional al Brasil.

Dimecres 23, 19.30 h

Els reptes del creixement sostenible

La responsabilitat amazònica sembla fer encara més decisiu el necessari equilibri entre creixement i medi ambient. Els països emergents potser no comparteixen la mateixa visió que els europeus en matèria de canvi climàtic i poden trobar excessiu que se'ls demanin certes limitacions per tal d'evitar els mateixos errors que els comesos pels països del primer món.

En aquest capítol també mereix una atenció especial el desenvolupament de les grans ciutats i les seves infraestructures: quins models defineixen el seu creixement? Quines repercussions aportaran els Jocs Olímpics i el Mundial de Futbol?

- **Sergio B. Serra**, cònsol general del Brasil a Barcelona, assessor del govern brasiler en matèria de medi ambient.
- **Ricardo de Sousa Moretti**, doctor en Enginyeria de Construcció Civil i Urbana per la Universitat de São Paulo.
- **Alfredo Valladão**, professor de Ciències Polítiques a la Paris School of International Affairs.

Modera: **Patrus Ananias de Sousa**, ministre de Desenvolupament Social i Lluita contra la Fam durant el mandat del president Lula da Silva(2004 – 2010).

Dijous 24, 19.30 h

La visió des de l'art

El fotògraf i comissari de l'exposició **Brasil: Terra Prometida**, **Iatã Cannabrava**, reflexiona que, d'un dia per l'altre, "Brasil va deixar de ser només la terra de la samba, el futbol, les mulates o la violència per esdevenir la terra promesa, verda, potència econòmica mundial, seu del Mundial de Futbol de 2014 i dels Jocs Olímpics de 2016".

- **Claudia Jaguaribe**, fotògrafa i artista visual.
- **Cássio Vasconcellos**, fotògraf i artista visual.
- **Roberta Carvalho**, fotògrafa videoartista.
- **Dimitri Lee**, fotògraf i artista visual.
- **Paulo Lins**, escriptor i guionista.

Modera: **Iatã Cannabrava**, fotògraf, comissari de l'exposició **Brasil: Terra Prometida** i activista cultural.

Cloenda de les jornades amb la inauguració de l'exposició **Brasil: Terra Prometida** amb presència dels artistes **Iatã Cannabrava**, **Claudia Jaguaribe**, **Cássio Vasconcellos**, **Dimitri Lee** i **Roberta Carvalho**.

COL-LABOREN:

Consolat General del Brasil a Barcelona

Barcelona Regional

Fundación Santillana

Cambrà de Comerç Brasil – Catalunya

APEC- Associação dos Pesquisadores e Estudantes Brasileiros na Catalunha

Centro Cultural do Brasil em Barcelona